

לבלבל את הקול?

כנס פעילים ארצי

יתקיים ביום הרביעי, ה-17 בפברואר 1977, בשעה 20.00 בבית סוקולוב בתל-אביב. לכנס מוזמנים כל הפעילים שהתפקדו במיפקד, וכן פעילי התנועה במערכות-הבחירות הקודמות. כל האוהדים המוכנים לעזור, ושלא מילאו עדיין את טפסיה-המיפקד שצורפו ל"העולם הזה" או שפורסמו בעיתונות היומית, מתבקשים לעשות זאת באופן דחוף. גם חברי התנועה ואוהדיה, שהשתתפו במערכות הקודמות, מתבקשים לעשות זאת, כדי לאפשר עבודה יעילה של המטה. מי שרוצה להיות פעיל, ואין לפניו טופס-מיפקד, מתבקש לשלוח ביוזמתו גזווייה למטה הבחירות, ת.ד. 136, תל-אביב. אנא, אל תדחה זאת! הזמן קצר, האמצעים מועטים ועזרתך דרושה!

יתאמת. הדבר חמור בעינינו, מפני שאנחנו נתקלים הפעם במחסום מסוג אחר - מחסום כלי-התיקשורת. הטלוויזיה כימ-עט סגורה לפנינו, בעודה מלאה בהמולה לטובת יוגאל דיין. ברוב העיתונים המצב דומה. ישנה מגמה ברורה לסתום את פי הרשימות, "הקטנות", להתעלם מקיומן, לנפח את הבאלונים של הרשימות ה"פוטוצ'יוניות, שכלי-התיקשורת מציינים אותן כ"גדולות". המולה זו יכולה להגביר את הספק אצל רכייה-לב. העובדה שאין רשימתנו ממלאה את העיתונים במודעות-ענק, מכיוון שאינה מקבלת תרומות-ענק מ"מיליונרים וגם לא מימון-בחירות מקור פת המדינה, יכולה להגביר את הספקות. הספק הזה - הוא האויב הגדול שלנו במערכה זו. עלינו להתגבר עליו.

נגד הזרם

איד? הדבר תלוי במידה רבה מאד בגברים ובנשים המשוכנעים בחשיבות פעולתנו. שאלתי בראשית הדברים: כמה אנחנו? אולם חשובה עוד יותר השאלה: מי אנחנו? היינו, ונשארו, חבורה של אנשים הרגילים לשחות נגד הזרם, שאינם רוצים להיות קורבנות חסרי-רצון של שטיפת-המוח הכללית, המוכנים להת-יצב יחידים מול חוג של ידידים וחב-רים-לעבודה וחברים-לנשק ולאמר: אתם טובים!

לולא היינו כאלה, לא היינו מקימים תנועה זו מלכתחילה, כאשר הארץ כו-לה צחקה לנו, ולא היינו זוכים בניצחונות של 1965 ו-1969. לולא היינו כ-אלה, לא היינו מתאוששים אחרי הכיש-לון של 1973. לולא היינו כאלה, לא היינו מרימים את ראשו עתה. מפני שאנחנו כאלה, אנחנו יכולים להתגבר על המיכשולים, שהיו מדכאים את רוחם של חולכי-בתלם. אנחנו יכו-לים לשבור את המחסום.

איד? עליידי כך שנים את קולנו, איש-איש בחוג שלו, ונכריז: הנה אנחנו. אלה דיעותינו. זוהי תוכניתנו. עזרו לנו. הצטרפו אלינו. יתכן שבהמולת הבחירות לא נשכנע הרבה אנשים חדשים בצידקת מילחמתנו. נו. אבל אנחנו יכולים לשכנע את אותם המאמינים בצידקת מילחמתנו. שעליהם להצביע בעד הרשימה, ושאו יהיו קולו-תיהם הקולות היחידים של א יתבזבוז במערכת-בחירות זו. ה-14,124, שהצביעו בעדנו ב-1965, וה-16,835, שהצביעו בעדנו ב-1969, לא הת-חרטו אף רגע אחד על הצבעתם. הם לא היו צריכים להתבייש, כמו אחרים, כי אשר חזו במעשי סיעתם. בסופו של דבר, זוהי המשמעות ה-אמתית של המיצוזה: לא לבזבז את הסול.

בכנסת. אין כימעט בר-דעת במדינה המפקק בכך שסיעת העולם הזה בכנסת השי-שית והשביעית היתה מבחינה פרלמנ-טרית הסיעה הטובה ביותר שהיתה ב-כנסת, מאז קום המדינה. אנשי חרות מודים בכך לא פחות מאשר אנשי ה-מערכ.

אין גם בעייה להוכיח שלא נמצא תחליף לסיעתנו בכנסת הנוכחית, ושי-זוהי לפחות אחת הסיבות לשיממון ששרר בכנסת השמינית. הבעייה גם אינה בתוכן פעולתנו. היא דברה, בעבר, אל מוחם וליבם של רבבות רבות של בוחרים. כאשר נפרסם, בעוד כמה ימים, תוכנית מפורטת לפ-עולתנו בכנסת הבאה, היא תענה בלי ספק למישאלות הלב של אזרחים רבים - לא של 80%, ולא של 50%, אך בוודאי של 10%, לכל הפחות. התוכנית תכלול תשובות מעשיות ומדוייקות לבע-יות קיומנו הלאומי והאיש.

ארחיק לכת ואומר שאין גם בעייה לשכנע את הבוחרים שאנחנו מתכוונים למה שאנחנו אומרים, ושאינו אנו מפב-רים, "מצע" ערב-הבחירות, כדי לשכוח אותו למחרת היום. למען רוב ההצעות האלה כבר פעלנו בעבר, בשמונה שנות פעולתנו הפרלמנטרית, והציבור יודע כי נשארו נאמנים לעצמנו.

אייאפשר לאמר זאת בביטחה אף על אחת מן הרשימות החדשות, שצצו לאח-רונה. האם יכול משהו להיות בטוח מה ייצא מהן? באיזו מידה תדבקנה בהבטחותיהן? מה תהיה רמת פעולתן הפרלמנטרית בכנסת הבאה?

כל הבעיות האלה אינן קיימות לגבינו - לפחות לא כלפי הבוחרים הפוטננ-ציאליים, שאליהם אנחנו פונים. יש בעייה אחרת לגמרי. היא מורכבת כולה משש מילים פשו-טות: "מניין לי שלא אבזבז את קולי?"

הפחד המשתה

פראנקלין דלאנו רוזוולט אמר פעם, בנאום מפורסם: "אין מפני מה לפחד, אלא מפני הפחד עצמו." הוא התכוון לומר: הפחד הוא המר-פה את הידיים. אפשר לפתור את הבע-יות, כשיש רוח איתנה. רק הפחד עצמו הופך את הבעיות לבלתי-ניתנות-לפית-רון. אזרחים טובים אינם רוצים לבזבז את קולותיהם. הם רוצים שקולותיהם יש-פעו. זה בסדר, וכך צריך להיות. אבל מייקרה שלנו נוצר מעין פארא-דוקס. שי הרבה יותר מ-18 אלף אזרחים הרוצים, ברגע זה, שסיעתנו תיכנס לכני-סת, והמעדיפים אותה על פני סיעות אחרות. אם אזרחים אלה יצביעו בעדנו, כל בעיית אחוזה-החסימה אינה קיימת. אבל אם כמה אלפים מבין אזרחים אלה יתחילו לחשוש, לפקפק ולפחד שמה לא נעבור את האחוז, הם ב-עצמם יגרמו לכך שפחדם זה

משום כך היתה זאת קביעה מעודדת. השבוע פירסם, "ידיעות אחרונות" את התוצאות של מישאל. נאמר בו כי ל-מוקד יש ברגע זה כאחוז אחד, של"ע ור"צ ירדו אל מתחת לאחוז-החסימה, וכי "אחרים" מחזיקים במנדט אחד. בירתנו אצל בעלי המישאל, מי הם ה-"אחרים", ונמסר לי כי רשימתנו מח-זיקה בשינוי-שלישים של אחוז זה, והי-פנתרים השחורים בשליש אחד. זוהי תוצאה מעודדת, מפני שהנשאלים לא נשאלו לגבי רשימות מסוימות, אלא כל נשאל רשם בעצמו את הרשימה ה-רצויה לו.

מובן שתוצאה זו אינה מתיימרת לה-יות מדוייקת, מכיוון שכל הנתונים לגבי רשימה, שיש לה פחות מחמישה אחו-זים, מוטלים בספק סטאטיסטי. בכל זאת מעניין שיש עכשיו ארבע רשימות - ל"ע, מוקד, ר"צ והעולם הזה - המסתובבות בקירבת אחוזה-החסימה, כאשר ההבדלים ביניהם אינם משמעו-תיים.

זוהי, על כן, המפה בראשית ה-מיבצע שלנו. משימתנו היא לפרוץ את המחסום הזה - אחוזה-החסימה - ולהמשיך משם בדרךנו. מבחינה מיספרית, נראה כי אין זו משימה כל-כך נוראה. עלינו לחזור ל-אחוז שהשגנו כבר פעמיים בעבר, ולע-לות אך בכמה מאות קולות על מיספר-הקולות שבו זכינו ב-1969.

אבל יש כאן תופעה שאפשר לקרוא לה, "מחסום האימה" - ואותה צריכים לשבור.

על רגל אחת

אדם חכם, שאינו נמנה דווקא עם אוהדינו, אמר לי השבוע כמה מילים שיכלו להיות סיסמת המיבצע כולו: "אין לכם כל בעייה לשכנע חצי מיל-יון אזרחים שסיעתכם חסרה בכנסת. הבעייה שלכם היא לשכנע 18 אלף בוח-רים להצביע כדי שהסיעה תהיה

מה אנחנו? בבחירות של 1965, כאשר פרצנו בפעם הראשונה לזירה הציבורית, בלי אירגון, בלי תקציב, זכינו ב-14,124 קו-לות, שהיו כ-1.2% אחוז. הם נתנו לנו מנדט אחד.

בבחירות של 1969, אחרי ארבע שנים של פעולה מאומצת בכנסת, זכינו ב-16,853 קולות, שהיו כ-1.3% אחוז. הם נתנו לנו שני מנדטים.

בבחירות של 1973 זכינו ב-10,469 קולות, שהיו כ-0.7% אחוז, וכך איבד-נו את הייצוג שלנו בכנסת.

קשה לדעת מה גרם לכישלון זה. יש להניח שהיו לכך גורמים שונים - ההלם של המילחמה; הרצון להפיל את הממ-שלה בכל מחיר, אפילו בעזרת הליכוד; הופעתם של מתחרים חדשים מימין ו-משמאל, שאמרו כימעט את אותו הד-בר ("ר"צ ומוקד); התווית השמאלנית שהודבקה לנו, ועוד. אולם אין ספק שאחת הסיבות העיקריות, אם לא ה-סיבה העיקרית, היתה זו: אחרי שמו-נה שנים של התבלטות סיעתנו בכנסת, סברו בוחרים רבים שנוכחותנו שם היא מובנת מאליה. היה נדמה להם שהבחי-רה היא בין המועמד השני או השלישי שלנו ובין המועמד הראשון של רשימה אחרת. הם אמרו לעצמם (כפי שסיפרו לנו לאחר-מכן לא פעם): "מקומו של אנברי בכנסת בטוח. אז בוא ניתן שאנס גם למישהו אחר".

גורם זה אינו קיים הפעם. במקומו קיים עתה הגורם ההפוך.

"מחסום האימה"

שה מאד להעריך את כוחנו ה-ריאלי ברגע זה. המומחה מס' 1 בארץ לסטאטיסטיקה של בחירות, הנוף סמית, כתב לפני שלושה שבועות ב"הארץ" (7.1.77) שיש לרשימתנו אחוז אחד של הקולות. הדברים נכתבו לפני שביכלל ניגשנו בפועל למערכת-הבחירות, אחרי שלוש שנים של אי-פעילות תנועתית מכוונת.

המגעים להקמת

חזית השלום

כדי להזים ידיעות בוזבות ובגדתי-מדוייקות שהופיעו בכמה כנייתקשורת, מודיעה תנועת העולם הזה: בעיקבות קריאתו של אורי אבנרי להקמת "חזית שלום", מנהלת התנועה משאימתו עם גורמים ואישים שונים כדי לברר את האפשרות להגשמת הצעה זו. לא התנהג כל משאימתו עם רק"ח.

תנועת העולם הזה הציעה להקים חזית של גופים ואישים, שיתאחדו על בסיס של תוכנית-שלום, ושתתפק בשאר התחומים כתוכנית-מינומו מעשית, בעלת מגמה ליברלית-סוציאליה. הי תנועה הציעה שאופי זה של הרשימה יבוא לרדי ביטוי בשמה, במצעה ובהרכבה. היא התנגדה להקמת רשימה בעלת אופי שמאלני-רדיקלי-יעדתי. על כך מתנהג יזכרה, שטרם הגיע לרדי סיכום.

מבחינת הרכב הרשימה הציעה תנועת העולם הזה שבראשה תעמוד אישיות מוכרת, המוסמכת על הכל. כמועמדים לכך הציעה התנועה את ח"כ לובה אריאב, האלוף (מיל.) מתי פלד או אישיות בכירה מסוימות אחרת. אף אחד משלושת האישים האלה לא הביע, לפי שעה, את הסכמתו לכך.

התנועה הסכימה שבמקום השני ברשימה יופיע נציג מוקד, וכי אורי אבנרי יעמוד במקום השלישי. כן הציעה הצעות לשיבוץ אישים נוספים.

בשעת מפורת הודעה זו עדיין נמצאים המגעים בעיצומם, והתוצאה תלויה בהחלטותיהם של התנועות והאישים האחרים. תנועת העולם הזה חותרת לסיכום חיובי של המגעים בהקדם. אם ייכשלו, היא תופיע בבחירות כרשימה עצמאית.